

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **V. U.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2020, č. j. 19 Az 49/2020 – 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Ladislava Barty **se určují** částkou 5250 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2020, č. j. OAM-78/LE-BA02-BA04-2020; uvedeným rozhodnutím žalovaný opakovanou žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

[2] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 4. 9. 2017. Jako důvody tehdejší žádosti stěžovatel uváděl snahu legalizovat si na území České republiky pobyt a dále obavu z povolání do armády a nasazení do bojových akcí na východě Ukrajiny, příp. trestu za nenastoupení do armády, a dále obecně obavu ze situace v Doněcké oblasti, odkud pochází. Rozhodnutím ze dne 26. 2. 2018, č. j. OAM-727/ZA-ZA11-2017, žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Žalobu proti uvedenému rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 11. 2019, č. j. 13 Az 17/2018 - 32, proti němuž stěžovatel nepodal kasační stížnost.

[3] Dne 11. 8. 2020 podal stěžovatel opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. K té dne 26. 8. 2020 sdělil, že dříve používal příjmení T., je ukrajinské státní příslušnosti, ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání a nemá žádné politické přesvědčení; je svobodný a má jednu zletilou dceru, která žije na Ukrajině. Poslední místo bydliště ve vlasti stěžovatele bylo město Kramatorsk. Z Ukrajiny stěžovatel odjel v roce 2008, naposledy tam byl na návštěvě v roce 2010; do České republiky naposledy přicestoval na přelomu června a července roku 2010. Je zdravý a nemá žádná zdravotní omezení ani jiné zvláštní potřeby. K důvodům opakované žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel uvedl, že nemá na Ukrajině co dělat, nemá tam práci, nemá tam kde bydlet. Nemá ani ukrajinské doklady, protože všechny jsou ztracené nebo propadlé. Pokud by si vyřizoval nové doklady, bude mobilizován. Na dotaz správního orgánu, zda uvedené skutečnosti sdělil již při podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, stěžovatel odpověděl, že si to už nepamatuje.

[4] Žalovaný vyhodnotil tuto opakovanou žádost jako nepřijatelnou. Při jejím posouzení přitom vyšel kromě samotné žádosti a výpovědi stěžovatele rovněž ze spisového materiálu k předchozí žádosti stěžovatele a dále z materiálu Informace OAMP MV ČR – Ukrajina: Situace v zemi – politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 25. 4. 2020 a z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 19. 8. 2019, č. j. 131227-6/2019-LPTP.

[5] Stěžovatel v opakované žádosti uvedl shodné důvody, pro které se nechce na Ukrajinu vrátit jako v minulém řízení, tedy, že nechce nastoupit výkon základní vojenské služby, nechce do armády, přeje si zůstat v České republice, na Ukrajině nikoho nemá. Uvedenými důvody žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany i jeho situací v případě jeho návratu do země původu se žalovaný podrobně zabýval již v předchozím správním řízení. Žalovaný setrval na závěru, že tvrzené obavy stěžovatele nezakládají nárok na udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Dále žalovaný konstatoval, že v zemi původu nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, k žádné zásadní změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy by svědčila o tom, že by stěžovatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona, ani že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opakované posouzení jeho žádosti, a že dle zmiňovaných informací o zemi původu nedošlo na Ukrajině od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost stěžovatele, tj. od března 2018, resp. od prosince 2019, k žádné změně, která by mohla takovou novou skutečnost představovat, shledal žalovaný opakovanou žádost nepřijatelnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a řízení o ní proto v souladu s § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

[6] Proti uvedenému rozhodnutí brojil stěžovatel žalobou podanou ke krajskému soudu, v níž namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s obsahem nových důvodů žádosti o mezinárodní ochranu; stěžovatel poukázal na to, že o mezinárodní ochranu žádá z toho důvodu, že na Ukrajině nemá co dělat, nemá tam kde bydlet, nic tam nemá. V napadeném rozhodnutí žalovaný neuvedl, zda nově uváděné skutečnosti zařadil mezi skutečnosti, které mohl uvádět v minulosti, příp. mezi skutečnosti, které jsou pro azylové

pokračování

řízení irrelevantní. S těmito důvody se fakticky vůbec nijak nevypořádal, žalovaný proto nepostupoval v souladu se zákonem.

[7] Krajský soud konstatoval, že napadené rozhodnutí obsahuje zdůvodněné závěry o tom, že stěžovatel neuvedl žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany a že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti; tyto závěry nacházejí oporu ve spisu. Soud uzavřel, že stěžovatelem uvedené skutečnosti se netýkají změny situace v zemi původu, důvodů jeho odchodu ani jím prezentovaných problémů, které na Ukrajině měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Krajský soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými, a žalobu proto zamítl.

[8] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu z důvodu vady řízení před správním orgánem dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvádí, že kasační stížnost je přijatelná, neboť krajský soud ani žalovaný se dostatečně nezabývali charakterem skutečností, které stěžovatel nově uváděl ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tato pochybení jsou přitom dle stěžovatele natolik závažná, že mohou mít dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[9] Podle názoru stěžovatele je nepochybné, že při zkoumání charakteru nově uváděných skutečností je žalovaný povinen postupovat tak, aby bylo zřejmé, z jakého důvodu nově uváděné skutečnosti zařadil mezi skutečnosti, které žadatel mohl uvádět v minulosti, případně mezi skutečnosti azylově zjevně irrelevantní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96). V případě stěžovatelem uváděných důvodů – tedy nemožnosti vedení jakéhokoliv přijatelného života a užití se, tak však žalovaný v žádném případě nepostupoval. I přes názor soudu na údajnou irrelevantnost stěžovatelových tvrzení tedy stěžovatel trvá na tom, že žalovaný vůbec nezkoumal, zda újma, o které stěžovatel nově hovořil, nemůže v případě stěžovatele založit existence nového azylově „zajímavého“ důvodu. Napadené rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát, a jelikož se pak soud s předmětným posouzením věci žalovaným ztotožnil, nemůže obstát ani napadený rozsudek.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; žalovaný dále odkázal na obsah správního spisu, své rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě. Zopakoval, že se v posuzované věci jedná o druhou žádost téhož stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, přičemž stěžovatel neuvedl žádnou novou skutečnost a v zemi původu nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost stěžovatele, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o opakované žádosti proto bylo zastaveno. Na základě toho žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, příp. aby ji jako nedůvodnou zamítl.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení

napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[13] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí především otázky uplatnění nových skutečností v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a posuzování eventuální změny poměrů v zemi původu v řízení o takové žádosti. Tyto otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatele v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[14] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[15] Žalovaný u opakované žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany shledal naplnění podmínek pro zastavení řízení s tím, že se jedná o žádost nepřípustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

[16] Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1 téhož zákona.

[17] Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

pokračování

[18] Opakovanými žádostmi o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval již v mnoha svých rozhodnutích, stěžejní je především rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, podle něhož *„přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.*

[19] V nedávném usnesení ze dne 27. 11. 2020, č. j. 5 Azs 110/2020 - 37, Nejvyšší správní soud k institutu opakované žádosti dále konstatoval: *„Koncept opakovaných žádostí zná právní úprava již poměrně dlouho, přičemž konsekventně vychází z toho, že je třeba, aby v daném případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany; to respektuje též relevantní judikatura k opakovaným žádostem o mezinárodní ochranu – viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, který svůj závěr formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 – 57“.*

[20] V posuzovaném případě již bylo jednou pravomocně rozhodnuto s tím, že mezinárodní ochrana nebyla stěžovateli udělena. Prostým porovnáním první a druhé (opakované) žádosti o mezinárodní ochranu lze přitom dospět k jednoznačnému závěru, že stěžovatel staví své důvody v zásadě na tomtéž – a sice na obavách z povolání do armády a z ekonomických obtíží po návratu do vlasti. Městský soud přitom v případě první žádosti o mezinárodní ochranu hrozbu nebezpečí pronásledování ani vážné újmy v případě stěžovatele neshledal. Branná povinnost sama o sobě nepředstavuje pronásledování či vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Ačkoliv stěžovatel namítá nedostatečné posouzení nově uváděných skutečností, jeho tvrzení jsou naprosto obecná a jediný uváděný důvod – nemožnost vedení jakéhokoli přijatelného života a uživení se – lze podřadit pod ekonomické obtíže namítané již v první žádosti o mezinárodní ochranu. Není proto důvod nesetrvat u rozhodnutého a podrobovat uvedené důvody znovu věcnému posouzení.

[21] Pokud jde o posouzení, zda v zemi původu nedošlo ke změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, jež by svědčila o tom, že by stěžovatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona, popřípadě že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, je třeba zdůraznit, že stěžovatel sám žádnou takovou změnu ve správním řízení ani nenaznačil, naopak obsahově zopakoval stejné důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu, tj. že nemá na Ukrajině co dělat, nemá tam práci, nemá tam kde bydlet, nic tam nemá; pokud by si vyřizoval nové doklady, bude mobilizován. Ze spisu je patrné, že bezpečnostní situace na Ukrajině byla posouzena podle aktuálních zpráv o zemi původu (Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu z dubna 2020 a Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 19. 8. 2019, č. j. 131227-6/2019-LPTP), jež si žalovaný opatřil a posoudil v souladu s judikaturou, podle které platí, že: „...i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“; viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS.

[22] Rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat odůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tyto závěry rozhodnutí žalovaného v daném případě obsahuje a jejich správnost následně prověřil i krajský soud, který konstatoval, že rozhodnutí žalovaného obsahuje přezkoumatelné úvahy pro závěr, že v zemi původu nedošlo v období mezi rozhodováním žalovaného o první a druhé žádosti stěžovatele k žádné významné, azylově relevantní změně poměrů.

[23] Stěžovatelovu snahu zůstat v České republice lze považovat za lidsky pochopitelnou, nicméně instituty azylu a doplňkové ochrany neslouží jako prostředek ochrany před jakýmkoli negativními jevy žadatelů v zemích původu, nýbrž k ochraně před zásahy do jejich bytostné existence. Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, snaha o legalizaci pobytu důvod pro udělení mezinárodní ochrany bez dalšího nepředstavuje; srov. rozsudky ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53, či ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43.

[24] Nejvyšší správní soud vzhledem k uvedenému dospěl k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu dotčených ustanovení podaného v související judikatuře. Otázky nastolené v kasační stížnosti nejsou judikaturou řešeny rozdílně, nebylo třeba učinit judikaturní odklon a nebylo ani shledáno zásadní pochybení krajského soudu, jež by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že

pokračování

kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[25] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[26] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou, kterého stěžovateli ustanovil již krajský soud v řízení o žalobě (viz § 35 odst. 10 poslední věta s. ř. s.). Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Ustanovený zástupce učinil ve věci dva úkony právní služby, a to návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a kasační stížnost [§ 11 odst. 2 písm. a), ve spojení s § 11 odst. 3, advokátního tarifu a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby (kasační stížnost) náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za tento úkon právní služby proto náleží 3400 Kč. Za druhý úkon právní služby (návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti) náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 1550 Kč [jedná se o odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, advokátního tarifu ve výši jedné poloviny v souladu s návětím § 11 odst. 2 advokátního tarifu, jelikož návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za tento úkon právní služby proto náleží 1850 Kč; celkem tedy 5250 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 22. dubna 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu